ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **P. H.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2008, č. j. MSK 78482/2008, sp. zn. SOC/22370/2008/Nag, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2009, č. j. 38 Cad 18/2008 - 45,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2009, č. j. 38 Cad 18/2008 – 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému advokátovi JUDr. Petru Langerovi, PhD., LL.M., se sídlem Sokolská třída 1263/24, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil pro nezákonnost jak shora uvedené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 14. 4. 2008 č. j. 31259/2008/OOA (správní orgán I. stupně) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán I. stupně k žádosti původního žalobce E. H. přiznal jmenovanému od února 2007 příspěvek na péči ve výši 2000 Kč měsíčně.

Zde činí kasační soud poznámku, že E. H. v průběhu řízení o kasační stížnosti proti nadepsanému rozhodnutí krajského soudu zemřel. V žádosti o příspěvek na péči byl

jako osoba blízká, která poskytovala E. H. jako žadateli o příspěvek pomoc, označen jeho syn P. H., který tak vstoupil do dalšího řízení jako osoba blízká uvedená v § 83 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále „zákon č. 108/2006 Sb."). P. H. se stal účastníkem správního řízení o dávce příspěvek na péči postupem podle § 16 odst. 1 uvedeného zákona a tím i procesním nástupcem žalobce E. H. v řízení o kasační stížnosti.

Po přiznání příspěvku na péči od února 2007 ve výši 2000 Kč měsíčně byl však shora uvedeným rozhodnutím tohoto správního orgánu tento příspěvek odňat s odůvodněním, že žalobce není oprávněnou osobou podle nařízení 1408/71/EHS. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí o odejmutí této dávky uvedl, že žalobce je slovenské státní příslušnosti s trvalým pobytem na území ČR, je odkázán na pomoc jiných osob a je mu vyplácen starobní důchod ze Slovenské republiky. S odkazem na čl. 27 nařízení 1408/71/EHS, po zjištění, že žalobci je vyplácen starobní důchod ze Slovenska, správní orgán dovodil, že žalobce nepodléhá právním předpisům České republiky a příslušným státem k uplatnění nároku na obdobnou dávku je Slovenská republika a příspěvek na péči žalobci odňal. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud uvedl, že předmětem sporu je otázka, zda žalobce, který je poživatelem důchodu pouze od slovenského nositele pojištění a má trvalý pobyt na území České republiky, má při splnění dalších podmínek nárok na příspěvek na péči podle zákona č. 108/2006 Sb.

Mezi okruh oprávněných osob, kterým při splnění podmínek uvedených v zákoně č. 108/2006 Sb. náleží příspěvek na péči, patří i občan členského státu Evropské unie, pokud je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplývá-li mu nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropského společenství [ust. § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 108/2006 Sb.].

S ohledem na právo Evropských společenství a judikaturu Evropského soudního dvora (věc C-212/06 Vláda Francouzského společenství, Valonská vláda proti Vlámské vládě, C-160/96 z 5. 3. 1998 Molenaar, C-215/99, Recueil, s.I-843, body 22 až 24; ze dne 8. března 2001, Jauch, C-215/99, Recueil, s. I-1901, bod 28 a ze dne 21. února 2006, Silvia Hosse v. Land Salzburg, C-286/03, rozh. S. I-1771, bod 38) ve věcech dávek dlouhodobé péče je příspěvek na péči považován za „dávku v nemoci" ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení 1408/71/EHS.

Krajský soud při znalosti rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci Molenaar jen stručně konstatoval, že Soudní dvůr příspěvek pro případ odkázanosti zařadil plně do rozsahu nemocenského pojištění, neboť příspěvek slouží k rozvinutí samostatnosti osob odkázaných na péči třetího, a to zejména z finančního hlediska a cílem této dávky je zejména doplnit dávky nemocenského pojištění, se kterými jsou ostatně spojeny na organizační úrovni, za účelem zlepšení zdravotního stavu a kvality života osob odkázaných na péči třetího. Z pohledu dalšího rozčlenění dávek v nemoci na dávky věcné a dávky peněžité ve smyslu čl. 19 nařízení 1408/71/EHS se jedná o dávku peněžitou, neboť jde o platbu periodickou, výše příspěvku je pevná a nezávislá na výdajích příjemcem skutečně

vynaložených při uspokojování jeho potřeb a příjemce má značnou míru volnosti při nakládání s částkami, které mu byly přiděleny. Stejně tak i ve věci Silvia Hosse v. Land Salzburg Soudní dvůr vyslovil, že taková dávka v nemoci, jako je příspěvek ve stavu odkázanosti, spadá mezi „peněžité dávky“ zdravotního a nemocenského pojištění uvedené zejména v čl. 19 odst. 1 písm. b) nařízení 1408/71/EHS.

Krajský soud si položil otázku, zda se jedná o dávku zařaditelnou v podmínkách českého právního systému do systému nemocenského pojištění či do systému zdravotního pojištění. K těmto úvahám soud dospěl vzhledem k tomu, že jak německý tak i francouzský systém zdravotního a nemocenského pojištění (soudní spor Molenaar), ale i rakouský (soudní spor Silvia Hosse) a další se značně liší od českého systému. Do kompetence zdravotních pojišťoven v Německu i Francii spadá kromě lékařské a nemocniční péče také výplata nemocenských dávek. Jinak řečeno v zemích, které byly účastníky řízení ve věci Molenaar, je zdravotní pojištění a nemocenské pojištění jeden společný systém; v České republice se jedná o dva oddělené systémy, na sobě zcela nezávislé.

Jestliže při aplikaci na české podmínky by nárok na příspěvek na péči byl zařazen mezi dávky v nemoci, tedy do systému nemocenského pojištění, přičemž jde o dávkou peněžitou, pak v souzené věci by plátcem dávky a orgánem, který by o něm rozhodoval, byl orgán Slovenské republiky, neboť žalobci je vyplácena důchodová dávka – starobní důchod pouze slovenským nositelem pojištění; dle čl. 19 odst. 1 písm. b) nařízení 1408/71/EHS je příslušná k výplatě peněžité dávky instituce, u níž je žalobce pojištěn.

Jestliže však příspěvek na péči zařadíme do systému zdravotního pojištění, pak při stejném principu dle čl. 19 odst. 1 písm. b) nařízení 1408/71/EHS je rozhodující instituce, u které žalobce je pojištěn, v konkrétní věci tedy Všeobecná zdravotní pojišťovna v ČR a pak by tedy nárok na příspěvek žalobci byl posuzován dle českých právních předpisů, tedy dle zákona č. 108/2006 Sb.

Krajský soud dospěl k závěru, že vzhledem k charakteru příspěvku na péči, jehož nárok je jednoznačně odvozen pouze od zdravotního stavu žalobce, je rozhodující, zda žalobce je českým zdravotním pojištěncem a není rozhodující nositel nemocenského, potažmo důchodového pojištění. Právě rozdílnost systému pojištění mezi českou úpravou na jedné straně a úpravou rakouskou, německou, francouzskou na druhé straně, je rozhodující pro úvahu soudu, že nárok na předmětnou dávku je odvislý od zdravotního pojištění. Jestliže v označených evropských zemích jsou ze zdravotního systému poskytovány věcné i peněžité dávky, přičemž mezi peněžité dávky patří mimo jiné i nemocenské, pak má nárok v ČR na příspěvek na péči občan členského státu Evropské unie, který je českým zdravotním pojištěncem. Soud měl zato, že předmětná rozhodnutí Evropského soudu nelze vyložit pouze metodou jazykového výkladu, nýbrž systematickým výkladem. V případě, že by soud přisvědčil názoru žalovaného a nárok odvíjel od plátce důchodu či nemocenské dávky resp. dávky v nemoci, pak by nárok na příspěvek na péči vázal na dobu zaměstnání (pojištění), neboť jak dávky v nemoci tak i důchodové dávky jsou v českém systému vázány na určitou dobu pojištění.

Krajský soud uzavřel, že takový výklad není možný a rozhodnutí žalované zrušil pro nezákonnost, neboť žalovaný při svém rozhodnutí nesprávně posoudil právní otázku oprávněné osoby dle § 4 odst. písm. d) zákona č. 108/2006 Sb. Vzhledem k tomu, že žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně nesprávně posoudil oprávněnou osobu, krajský soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku včas kasační stížnost, v níž namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále „s. ř. s.“]. Podle stěžovatele příslušnost členského státu k poskytování dávek v nemoci nezávisí na tom, jak je uspořádán jeho národní systém. Ať již existují jako v České republice dva oddělené systémy, vždy půjde o „dávky v nemoci a v mateřství“ a bude v souladu s čl. 13 nařízení 1408/71/EHS vždy jen jeden stát určený jako příslušný. Posuzovat dávku podle konstrukce národního systému by znamenalo možnost jednostranně ovlivňovat (obcházet) daná pravidla a zbavit se svých povinností. Význam rozlišování dávek v nemoci a mateřství tkví v tom, že peněžité dávky osobám pobývajícím nebo bydlícím v jiném členském státě poskytuje kompetentní stát zpravidla přímo, zatímco věcné dávky prostřednictvím tamnější instituce v jiném členském státě. Úprava poskytování dávek v nemoci a mateřství má svou logiku. Pokud osoba pracuje v určitém členském státě a je tam pojištěna, má též nárok na dávky bez ohledu na to, zda bydlí nebo pobývá v jiném členském státě. Pokud osoba přestane být aktivní a pobírá důchod pouze od jednoho státu, je zřejmé, že pracovala a byla pojištěna pouze v tomto státě, jehož povinnost vůči této dané osobě se proto nezmění. Tento stát bude nadále příslušný k poskytování věcných i peněžitých dávek v nemoci a v mateřství.

Stěžovatel podotkl, že po 1. 5. 2004 nedošlo u nepatrného zlomku důchodců k řádnému převedení některých slovenských důchodců bydlících v České republice, mezi něž patřil i pan H., z českého systému zdravotního pojištění do slovenského systému. Ačkoli stěžovatel chápe, že krajský soud přihlédl také ke skutečnosti, že žalobce byl registrován jako český zdravotní pojištěnec, tento postup nevychází z textu právního předpisu. Podle něj by soud dospěl nejen ke správnému závěru, že příslušná k poskytnutí příspěvku je Slovenská republika, ale i k tomu, že registrace žalobce jako českého zdravotního pojištěnce je chybná.

Obtížná srozumitelnost vyjádření v textu nařízení 1408/71/EHS ve smyslu principu, že stát zodpovědný za poskytování důchodu je zodpovědný za poskytování dávek v nemoci a mateřství, vedla členské státy k přijetí nového Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 833/04 v čl. 29 – Peněžité dávky pro důchodce: 1. Peněžité dávky vyplácí osobě pobírající důchod či důchody podle předpisů jednoho nebo více členských států příslušná instituce členského státu, ve kterém se nachází příslušná instituce, která nese náklady na věcné dávky poskytované důchodci v členském státě jeho bydliště.

Stěžovatel upozornil na „jisté problémy s respektováním evropského práva“ Slovenské republiky a odkázal na vyjádření Evropské komise, ze kterého vyplývá příslušnost Slovenské republiky k poskytování příspěvku na péči slovenským důchodcům bydlícím v České republice.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti provedl komparaci dávky příspěvku na péči s judikaturou Evropského soudního dvora stran dávek pojištění pro případ odkázanosti a dovodil, že česká dávka je nepříspěvková (poskytovaná ze státního rozpočtu bez návaznosti na předchozí účast na pojištění), peněžitá, nikoliv věcná a nejedná se o tzv. zvláštní nepříspěvkovou dávku ve smyslu čl. 4 odst. 2b nařízení 1408/71/EHS. Žalobce dále odkázal na čl. 27 a čl. 28 odst. 1 Nařízení z nějž podle něj vyplývá, že za stavu, kdy je příspěvek na péči navázán toliko na pobyt v České republice a na odkázanost na péči, měli by poživatelé důchodů z jiných členských států, kteří splní uvedené podmínky českého zákona, dostávat český příspěvek na péči. Ustanovení čl. 28 odst. 1 nařízení 1408/71/EHS tak obsahuje speciální hraniční určovatel státu místa trvalého bydliště, pokud v něm vznikne nárok na dávku v nemoci bez ohledu na skutečnost, že osoba odtud nepobírá důchodovou dávku. Právní zástupce žalobce přípisem ze dne 12. 10. 2010 zdejšímu soudu sdělil, že žalobce E. H. zemřel a přiložil rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6. 9. 2010, kterým byl E. H. přiznán český starobní důchod ve výši 152 Kč měsíčně.

Kasační stížnost je podle § 102 a s. ř. s. přípustná, jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu zjistil, že E. H. (slovenská státní příslušnost, povolen trvalý pobyt na území České republiky) pobíral s účinností od února 2007 příspěvek na péči ve výši 2000 Kč na základě žádosti ze dne 16. 2. 2007. Dne 27. 12. 2007 podal žádost o zvýšení příspěvku na péči a v rámci tohoto řízení bylo zjištěno, že žadatel má přiznán a vyplácen starobní důchod ze Slovenské republiky. Rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu byl E. H. odejmut příspěvek na péči ve výši 2000 Kč od března 2008 s odůvodněním, že jmenovaný není oprávněnou osobou. Odvolání proti uvedenému rozhodnutí pak bylo napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 6. 2008 zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Krajský soud v Ostravě pak na základě žaloby žalobce prvoinstanční rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť považoval žalobce za osobu oprávněnou k pobírání dávky příspěvku na péči. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek a v průběhu řízení o kasační stížnosti původní žalobce zemřel (dne 8. 5. 2010). Dne 13. 10. 2010 pak byl zdejšímu soudu doručen přípis ustanoveného zástupce, jenž informoval o úmrtí E. H. a zároveň obsahoval rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č.j. 330 904 7140 – 151 ze dne 6. 9. 2010. Uvedeným rozhodnutím byl na základě žádosti E. H. ze dne 2. 2. 2010 od 1. 1. 2006 přiznán starobní důchod ve výši 152 Kč měsíčně podle zákona č. 155/1995 Sb. a nařízení 1408/71/EHS. V odůvodnění rozhodnutí o přiznání dílčího starobního důchodu bylo uvedeno, že E. H. byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění 451 dní a ve slovenském důchodovém pojištění 16 252 dní, přičemž doba pojištění stanovená pro nárok na důchod byla splněna pouze s přihlédnutím k článku 45 odst. 1 nařízení 1408/71/EHS. Předmětné rozhodnutí ze dne 6. 9. 2010 bylo doručeno manželce E. H., paní Z. H.; jmenovaná dne 11. 11. 2010 zemřela.

O věci samé uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 108/2006 Sb. stanoví okruh oprávněných osob, s tím, že sociální služby a příspěvek na péči jsou poskytovány při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně občanovi členského státu Evropské unie, pokud je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplývá-li mu nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství (nařízení 1408/71/EHS).

Příspěvek na péči vznikl transformací dřívější dávky důchodového zabezpečení – zvýšení důchodu pro bezmocnost. Svým charakterem se jedná o dávku v systému sociálních služeb, jejímž účelem je zajištění potřebné péče osobám závislým na pomoci jiných z důvodu jejich zdravotního postižení. Příspěvek je tedy osobním nárokem žadatele, který má pokrýt náklady spojené se zajišťováním jeho soběstačnosti.

Vzhledem k účelu a charakteru dávky a z hlediska práva EU je příspěvek na péči dávkou v nemoci, a to bez ohledu na skutečnost, že náklady na něj jsou hrazeny ze státního rozpočtu.

Jejím účelem je pomoci lidem s těžkým zdravotním postižením především z hlediska finančního, sebeobsluhy a kvality života a je nutno ji interpretovat ve smyslu ustálené judikatury Soudního dvora jako exportovatelnou peněžitou, nikoli věcnou dávku v nemoci. Určení posuzované dávky jako dávky nepříspěvkové a peněžité má zásadní význam pro aplikaci nařízení 1408/71/EHS, ostatně ke stejnému závěru dospěl stěžovatel i krajský soud. Příspěvek na péči tedy jako dávka v nemoci podléhá pravidlům koordinace dle nařízení 1408/71/EHS. Toto nařízení se vztahuje na všechny dávky stanovené v jeho věcné působnosti (čl. 4 nařízení), bez ohledu na to, zda jsou poskytovány v režimu obecných nebo zvláštních systémů, příspěvkových nebo nepříspěvkových systémů.

Dávka je svým druhem obdobná těm, které již byly předmětem posouzení Evropského soudního dvora, na něž krajský soud správně odkazoval - rozsudek Molenaar [rozsudek Soudního dvora ze dne 5. března 1998, Molenaar (C – 160/96), Recueil s. I-00843] a rozsudek Jauch [rozsudek Soudního dvora ze dne 8. března 2001, Jauch (C-215/99), Recueil s. I-01901] z nichž vyplývá, že dávka, jejímž účelem je poskytnout oprávněné osobě závislé na péči třetí osoby buďto materiální pomoc nebo finanční příspěvek na zdravotní péči nebo osobní asistenci (v ČR tedy příspěvek na péči), je dávkou koordinovanou nařízením 1408/71/EHS. Jak již bylo uvedeno, příspěvek na péči lze vzhledem k judikatuře Soudního dvora podřadit pod dávky v nemoci podle čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení 1408/71/EHS. Systémy dávek v nemoci se však v jednotlivých členských zemích liší, na rozdíl od České republiky může v některých zemích jak zdravotní pojištění, tak i nemocenské pojištění spadat do jednoho systému (Německo nebo Rakousko). Tato skutečnost však v případě krajského soudu vyústila v nesprávný závěr, totiž že v posuzované věci je podstatné, že byl žalobce účasten zdravotního pojištění v České republice. Jakkoliv je nad rámec nyní projednávané věci samotné posouzení zdravotně - pojištěneckého vztahu, zdejší soud nepřehlédl v kasační stížnosti předestřené úvahy o jeho trvání pouze v důsledku administrativního pochybení, přičemž určující je, že krajským

soudem vyřčená premisa o závislosti nároku na příspěvek na péči na zdravotním pojištění je chybná.

Podle obecného pravidla jsou peněžité dávky v nemoci vždy vypláceny podle právních předpisů toho státu, kde je osoba pojištěna, bez ohledu na to, ve které zemi bydlí nebo pobývá. Nárok na dávku ze strany příslušného členského státu ve vztahu k důchodcům tak vyplývá z příslušnosti členského státu poskytovat důchody v důsledku předchozího pojištění. V případě důchodců tak povinnost uhrazovat dávky ze státu, který vyplácí důchod, vychází mj. z předpokladu, že osoba aktivní život v tomto státě pracovala a odváděla příspěvky; vnitrostátní úprava zdravotního pojištění důchodců není pro koordinaci rozhodující.

Osoby, na něž se vztahuje nařízení 1408/71/EHS, musí podléhat právním předpisům jen jednoho členského státu (čl. 13 nařízení 1408/71/EHS). Důchodci podléhají podle čl. 27 nařízení 1408/71/EHS předpisům státu, na jehož území bydlí, a to za předpokladu, že z tohoto státu zároveň pobírají důchod. Pokud důchodce pobírá důchod z jiného státu, než je stát jeho bydliště, pak na základě čl. 28 téhož nařízení podléhá právním předpisům státu, který vyplácí důchod. Stěžovatel z citovaných ustanovení dovodil, že vzhledem k tomu, že žalobci byl vyplácen starobní důchod ze Slovenska, nepodléhal právním předpisům České republiky, nýbrž Slovenské republiky, a proto byl žalobce posouzen jako osoba, která není oprávněnou pro přiznání a vyplácení příspěvku na péči a tento příspěvek mu byl odňat.

Při řešení otázky příslušného státu k uplatnění nároku je však pro další posouzení věci určující skutečnost, že E. H. byl na základě jeho žádosti ze dne 2. 2. 2010 přiznán od 1. 1. 2006 český starobní důchod ve výši 152 Kč měsíčně podle zákona č. 155/1995 Sb.; příspěvek na péči byl žalobci odejmut dne 14. 4. 2008 od března 2008.

Uvedené rozhodnutí o nároku na starobní důchod je svou povahou deklaratorní, vznik nároku toliko osvědčilo, autoritativně stvrdilo, nebo–li adresáta normy pouze zpravilo o tom, že byly splněny podmínky vzniku nároku na starobní důchod, které jsou stanoveny příslušnou právní normou. Konstitutivní je pak pouze ve věci výplaty dávky.

Stěžovatel tak o odejmutí příspěvku na péči rozhodoval ke dni, kdy žalobce měl nárok na pobírání starobního důchodu jak ze Slovenské republiky, tak rovněž i z České republiky, přičemž uvedený stav byl zcela odlišný od toho, ze kterého stěžovatel vyšel při posouzení věci. Toto zjištění však může změnit postup při určování příslušného členského státu k uplatnění nároku pro dávku příspěvek na péči, neboť existence nároku na důchod podle předpisů dvou členských států je významná pro určení, který členský stát má ve věci rozhodnout. Stěžovatel tak k datu vydání napadeného rozhodnutí měl zohlednit nárok na starobní důchod žalobce ze dvou členských států při určení příslušného státu podle koordinačního nařízení 1408/71/EHS, in concreto lze uvést, že se tomu tak mělo stát pomocí aplikace čl. 27 nařízení 1408/71/EHS a bylo nutno posoudit důsledky použití uvedeného ustanovení na projednávanou věc.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud napadené rozhodnutí stěžovatele a správního orgánu I. stupně sice správně zrušil, avšak toto zrušení opřel o důvod, který

nebyl relevantní (závislost nároku na posuzovanou dávku na účasti žalobce českém zdravotním pojištění). Vzhledem k tomu, že se zcela změnily rozhodovací důvody (ratio decidendi), na základě nichž měl soud o věci rozhodnout a tím i právní názor, kterým měl být správní orgán zavázán, musel Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm krajský soud o žalobě znovu rozhodne, vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci E. H. náleží v souladu s § 9 odst. 2, § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. vyjádření ke kasační stížnosti ve výši 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Ustanovenému zástupci se přiznává náhrada nákladů v celkové výši 800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu